

متن پرسش

سلام و عرض ادب خدمت استاد عزیز: خواستم مطالبی رو در مورد شهادت سید محرومان باهاتون در میان بزارم ببینم نظر شما چجوریه. من به چشم خود باز دیدم که جانم می‌رود واقعاً تو این چند روز قلبان پر از ماتم شد و سختی بر ما وارد شد باز از دست دادن کسی که روح جمهوری اسلامی و مکتب انقلاب اسلامی در او کاملاً مشهود بود، دقیقاً مثل از دست دادن حاج قاسم. اما یادم شما یه بار تو تفسیر سوره مبارک انشراح و در آیه «ان مع العسر یسرا» فرمودید که خداوند تو دل همون سختی یه گشایشی و یه آسودگی قرار میده آیا می‌توان گفت که ما در برابر از دست دادن همین بزرگورانی (حاج قاسم و سید ابراهیم) که در اصل نمونه بارز روح جمهوری اسلامی و انقلاب بودند یه برکاتی و معنویات هم برای مردم و هم برکات ویژه برای حفظ انقلاب دارد؟ چه رابطی در میان است که خداوند اینطور دل های مردم را نسبت به این اتفاقات آخر زمانی آگاه تر می‌کند و مردم با وجود مسائل اقتصادی و جنگ رسانه‌ای استکبار بازم هم تشیع میلیونی رقم می‌زنند؟ آیا غیر این است که به برکت خون همین شهدای عزیز دل های مردم آگاه می‌شود؟ رهبری چند روز پیش فرمودند که مردم ما مردمی آگاه اند آیا همین موضوع نیست که وجدان عمومی مردم اصل و ذات انقلاب اسلامی را با جان دل پذیرفته پای آن تحت هر شرایطی هستند؟ با اینکه آزرده خاطر هستیم از اینکه به قول رهبری یکی از بهترین عناصرمان رو در زیر آسمان خدا از دست دادیم ولی از طرفین هم امیدی حتمی به آینده انقلاب داریم انقلابی که حاج قاسم ها و سید ابراهیم ها رو پرورونده باز هم شهدای زنده ای در دل همین انقلاب رشد خواهند کرد و در دل ملت عزیز خواهند شد و مردم و انقلاب خدمت خواهند کرد و ما خوشحالیم که در عصری هستیم که جمهوری اسلامی یه گشودگی و راهی برای ما به وجود آورده که در آن می‌توان بهترین زندگی را داشت.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اگر مردی از تبار و قبیله فرزندان صادق و بصیر انقلاب از میان ما رفت، و اشاره شد به سوی مردمانی که این اندازه خدمتگذار صادق را می‌شناسند، پس باید در عظمت شهید آیت الله رئیسی متوجه آینده‌ای شد که در ابتدا تصور آن را هم نمی‌کردیم که در بستر تاریخ توحیدی انقلاب اسلامی، خداوند چگونه چنین مردان و چنین مردمانی را پرورانده است تا در فهم آن پای بر میدان بگذاریم، وگرنه در میدان دشمنان و مخالفانی قرار می‌گیریم که قصه احوالات آن‌ها «ثم لا یموت فیها و لا یحیی» می‌باشد. آیا این نوع بودن که نه مردن است و نه زندگی کردن؛ تقاص آنانی نیست

که در مقابل چنین نظامی قرار گرفته‌اند؟! موفق باشید